

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

בפני כב' השופטת דליה גנות

התובע פלוני

נגד

הנתבעים 1.אברהם אריה
3.משרד החינוך

פסק דין

1

2

3

4 1. בפני כתב תביעה (מתוקף), אשר הוגש על ידי פלוני (להלן: "התובע") כנגד אברהם אריה
5 (להלן: "הנתבע"), כנגד מועצה אזורית מטה יהודה וכנגד משרד החינוך.

6

7 2. בתאריך 14.10.13 ניתן תוקף של פסק דין חלקי להסכם הפשרה שנחתם בין התובע לבין
8 הנתבעת 2 – המועצה האזורית מטה יהודה, ובתאריך 20.10.13 ניתן תוקף של פסק דין
9 חלקי להסכם הפשרה שהושג בין התובע לבין הנתבעת 3 – מדינת ישראל, משרד החינוך.

10

11 נוכח האמור, ניתן פסק דין זה בהתייחס לתובענה שהוגשה על ידי התובע כנגד הנתבע 1 –
12 אברהם אריה.

13

14 העובדות הצריכות לעניין

15

16 3. מכתב התביעה עולה, כי התובע, יליד 30.9.82, נוצל מינית על ידי הנתבע מאז היותו בן שבע
17 שנים ועד הגיעו לגיל 12.

18

19 בכתב התביעה מפרט התובע, כי בהיותו בן שבע שנים נרשם לקייטנה במושב מחסייה, בה
20 שימש הנתבע כמדריך, אם כי לא שימש כמדריכו האישי של התובע.

21

22 לדברי התובע "החל ממועד זה (מועד תחילת הקייטנה – ד.ג.) הנתבע 1 ניצל מינית את
23 התובע, תוך ביצוע מעשים מיניים בתובע, והכל לצורך גירוי וסיפוקו המיני. הנתבע 1 ניצל

1 מתוך 18

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1 את צעירותו, תמימותו ומצוקתו הנפשית של התובע, תוך שהוא שמר על קשר אינטנסיבי
2 עם התובע, אף לאחר סיום הקייטנה.
3
- 4 הנתבע 1 גרם לתובע לפתח בו תלות רגשית... היה נוגע בגופו של התובע, מלטף אותו
5 ומפשיט אותו עד לעירום מלא. הנתבע 1 היה מאונן ליד התובע, ומנשק אותו. הנתבע 1
6 היה מבקש מהתובע, כי יגע באיבר מינו וכי יכניסו אל פיו. הנתבע 1 היה נוגע באיבר מינו
7 של התובע ומכניסו אל פיו... כך במשך 5 שנים קיים הנתבע 1 יחסים אוראליים ואנאליים
8 עם התובע, תוך ניצול התובע 1, והכל למימוש מטרותיו של הנתבע 1 - הגעה לסיפוק וגירוי
9 מלא" (סעי' 5-13 לכתב התביעה המתוקן).
- 10
- 11 בהמשך טוען התובע, כי "בשנה האחרונה, היינו עת היה התובע בן 12...." (סעי' 14 לכתב
12 התביעה המתוקן) שיתף הנתבע קטין וקטינה נוספים בביצוע המעשים המיניים, ושכנע את
13 התובע לקיים עימם יחסי מין, תוך שהוא מתבונן בהם, מנחה אותם, ואף "מסייע" להם
14 באופן אקטיבי.
15
- 16 4. כתוצאה מהמעשים המתוארים, הוגש כנגד הנתבע כתב אישום (ת.פ. 149/95) בבית משפט
17 השלום בירושלים, ובמסגרת הסדר טיעון הודה הנתבע, בין היתר, ובהתייחס לתובע,
18 בעבירה של מעשה מגונה בקטין – עבירה לפי סעי' 348(א) בזיקה לסעי' 345(א)(3) לחוק
19 העונשין, התשל"ז – 1977.
20
- 21 ודוק: מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנתבע בעל בקביעות חניכה קטינה אחרת
22 בפנימייה, וכן עודד את התובע וקטין נוסף לקיים יחסים מיניים עם אותה קטינה, בעודו
23 צופה בהם, וכן עולה, כי מפאת גילו הצעיר של התובע באותה עת – בן 12 שנים – לא הייתה
24 לו זקפה, ועל כן הנתבע "נטל את איבר מינו של ט.ב. (התובע – ד.ג.) בפיו, גירה אותו,
25 ומשהגיע לזקפה עזר לו להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה....(של הקטינה – ד.ג.), וכי
26 עשה כן "לשם גירוי מיני" (סעי' 2 לכתב האישום המתוקן).
27
- 28 כאמור, הנתבע הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, בין היתר בעבירה שביצע בתובע,
29 ובהמשך הורשע ועונשו נגזר.
30
- 31 5. התובע צירף לכתב התביעה את חוות דעתו של הפסיכיאטר דר' יהודה ברוך, ממנה עולה, כי
32 התובע סובל "מהפרעת אישיות אנטי סוציאלית. במקרה שלו, התפתחות הפרעת
33 האישיות נובעת מהאירוע המתמשך של הניצול המיני, אותו עבר בגיל צעיר", ולהערכתו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1 סובל התובע מנכות במישור הנפשי בשיעור של 30% בהתאמה לסעי' 35 ד' של תקנות המוסד
2 לביטוח לאומי.
3
- 4 6. במסגרת כתב ההגנה שהוגש על ידי הנתבע, הוא מכחיש את כל המעשים המיוחסים לו
5 בכתב התביעה, לרבות בהתייחס לעובדות שהודה בהן במסגרת התיק הפלילי, והורשע על פי
6 הודאתו בביצוען.
7
- 8 הנתבע טוען, כי הודה במסגרת התיק הפלילי רק משום "שנשבר" במהלך מעצרו, שארץ
9 כ- 11.5 חודשים. לדבריו, הובטח לו, שאם יודה - ישוחרר, ומכל מקום, הוא מבהיר, כי
10 הודה והורשע רק בביצוע מעשה מיני אחד כנגד התובע, בניגוד לגירסת התובע בכתב
11 התביעה, ממנה עולה קיומה של מסכת יחסים מינית בת חמש שנים, אשר במהלכה ביצע
12 הנתבע בתובע מעשים מיניים.
13
- 14 עוד טוען הנתבע במסגרת כתב ההגנה, להתיישנות התובענה – טענה ממנה חזר במהלך
15 המשפט ובסיכומיו, אולם הוא הצביע על השיהוי הרב בהגשת התובענה, שהוגשה על סף
16 תום תקופת ההתיישנות.
17
- 18 כמו כן, מן הראוי לציין, כי הנתבע ויתר על זכותו להמצאת חוות דעת נגדית, ובמהלך
19 המשפט הסתפק בא כוחו בחקירת המומחה מטעם התביעה – דר' יהודה ברוך – בנסיון
20 להמעיט בערך הראייתי שיש ליתן לה, או להביא לאיון מסקנותיה בדבר הנכות הנפשית בה
21 לוקה התובע ובדבר הקשר הסיבתי בין נכות זאת לבין המעשים המיניים, שביצע הנתבע
22 בתובע.
23
- 24 עוד יש לציין, כי במסגרת ניהול ההליך, הגיעו הצדדים להסכמה, על פיה נכותו הרפואית של
25 התובע הינה בשיעור של 22% (וזאת בין היתר, בהתחשב בחוות דעתו של פרופ' אבנר
26 אליצור, שהוגשה מטעם מדינת ישראל, אשר העריכה, כי נכותו הרפואית של התובע במישור
27 הנפשי הינה בשיעור של 20%).
28
- 29 **סיפור המעשה – היה או לא היה?**
30
- 31 7. התובע טוען בכתב התביעה ובתצהיר העדות הראשית לקיומם של אין ספור מעשים מיניים
32 שביצע בו הנתבע, מאז היותו בן 7 שנים ועד הגיעו לגיל 12, במשך כחמש שנים.
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1 מעשים אלו החלו, לדבריו, עת רשמו אותו הוריו לקייטנה במושב מחסיה, בהיותו בן 7
 2 שנים. באותה עת שימש הנתבע כמדריך בקייטנה, אם כי לא שימש כמדריכו האישי של
 3 התובע.
 4
 5 לדברי התובע, נמשכו יחסיו עם הנתבע גם לאחר תום הקייטנה, שנמשכה כשבועיים ימים
 6 בלבד, ולדבריו " ... היינו מתראים אחת לחודש ומדברים בטלפון כל יומיים שלושה, כך
 7 בערך 5 שנים..." (סעי' 9 לתצהיר התובע). ודוק: הנתבע לא ציין את תאריך לידתו, אולם
 8 מעותק כתב האישום המתוקן שצורף לכתב התביעה, הנני למדה, כי הנתבע הינו יליד שנת
 9 1969, ובהינתן, כי הקייטנה המדוברת התקיימה בשנת 1989 (בהיות התובע בן 7 שנים), הרי
 10 שחישוב פשוט מלמדנו, כי בעת ההיכרות בין התובע לנתבע היה הנתבע בן 20 (!!) ואילו
 11 התובע היה בן 7 שנים.
 12
 13 בתצהירו, מכחיש הנתבע את המעשים המיוחדים לו מכל וכל, ולדבריו "הבעיות אצל
 14 התובע" (סעי' 3 לתצהיר הנתבע) החלו מתוך תחושת קנאה, כאשר ביקר בפנימייה בה שימש
 15 הנתבע כמדריך, וכאשר התובע ראה את יחסי הקרבה שהתפתחו בין הנתבע לבין הילדים
 16 שהתחנכו בפנימייה, ואשר לדברי הנתבע "ראו בי כאבא שני שלהם..." (סעי' 3 לתצהיר
 17 הנתבע). קרי: על פי גירסתו העכשווית של הנתבע – בניגוד להודאתו בעובדות כתב האישום
 18 המתוקן – סיפוריו של התובע באשר למעשים שביצע בו הנתבע הינם הבלבלים, שלא
 19 התרחשו מעולם, והורתם – בתחושת הקנאה של התובע בשל תשומת הלב שנהג הנתבע לתת
 20 לילדי הפנימייה.
 21
 22 אין ספק, כי גרסה זו של הנתבע, לא רק שאינה עולה בקנה אחד עם הודאתו בעובדות כתב
 23 האישום המתוקן, אלא שהיא עומדת בניגוד גמור ומוחלט לעדותו האמינה של התובע,
 24 ולמסמך הרפואי שהוצג במהלך המשפט (במ/1), ואשר ממנו עולה, כי הגורמים הטיפוליים
 25 שטיפלו בתובע במהלך השנים שחלפו מאז התרחשות האירועים, מצאו קשר רפואי בין
 26 מצבו הנפשי של התובע לבין האירועים נשוא כתב התביעה, ועל כן יורחב בהמשך.
 27
 28 בטרם אתייחס בפירוט לעדותו של התובע בבית המשפט, אציין, כי התרשמתי מאמינותו
 29 ומהימנותו של התובע, דבר שאינני יכולה לומר בהתייחס להתרשמותי מהנתבע, ובעניין זה
 30 יש ליתן את הדעת לשני אדנים מרכזיים:
 31
 32 א. נסיונו של הנתבע לחזור בו מהודאתו, שניתנה במסגרת ההליך הפלילי.
 33 ב. עדותו היחידה של התובע.
 34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

8. חזרתו של הנתבע מהודאתו שניתנה במסגרת ההליך הפלילי – מכתב האישום המתוקן, עולה, כי בהתייחס לתובע, הודה הנתבע בביצוע מעשה מגונה, ואילו בהתייחס לקטינה
 אחת, שהייתה חניכה בפנימייה בה שימש הנתבע כמדריך, הודה הנתבע בבעילה אסורה
 בהסכמה, וכן הודה בביצוע מעשה מגונה בקטין שלישי.
 קרי: מכתב האישום המתוקן, **אשר הנתבע הודה בעובדותיו**, עולה, כי הנתבע ניצל את
 מעמדו כמדריך בפנימייה, על מנת לספק את צרכיו המיניים, **"בהשתמשו"** בילדים, חניכי
 הפנימייה ובתובע, שהיו זמינים לרשותו לצורך ביצוע מעשיו הנפשעים.
 מעותק הכרעת הדין שצורפה לכתב התביעה עולה, כי הכרעת הדין שניתנה על סמך הודאתו,
 הינה מתאריך 7.12.95, ומאז ועד הגשת התובענה כנגדו, כ-12 שנים לאחר מכן, לא מצא
 הנתבע לנכון לחזור בו מהודאתו, או לנסות להסביר את הסיבה להודאתו, נהפך הוא.
 במסגרת ההליך הפלילי אישר סניגורו של הנתבע – עו"ד טישלר – כי הנתבע קרא והבין את
 עובדות כתב האישום המתוקן, וכי הוא מודה באותן עובדות, והנתבע עצמו חזר והבהיר:
"שמעתי את דברי עו"ד טישלר. הוא מייצג אותי ואני בהחלט מאשר את דבריו. אני מודה
בעובדות כתב האישום המתוקן...." (עמ' 1 לפרוטוקול מתאריך 7.12.95).
 אם כן, נשאלת השאלה, מה השתנה מאז הודאת הנתבע במעשים שיוחסו לו במסגרת כתב
 האישום? התשובה היא – הגשת כתב התביעה כנגדו, והסיכון שבקבלת התובענה כנגדו
 וחיובו לשלם לתובע פיצוי בגין מעשיו הבזויים. ודוק: במסגרת ניהול המשפט, הנתבע לא
 הסתפק בהכחשת המעשים המיניים שביצע בתובע, חרף הודאתו בהם, אלא הוא ניצל את
 ההזדמנות שנקרתה עתה בדרכו, וטרח לחזור בו מהודעתו אף בהתייחס למעשים שיוחסו לו
 – אשר בהם הודה – בהתייחס לקטינה ולקטין הנוספים שהוא כתב האישום.
 הנתבע "הסביר" בבית המשפט, כי עובר להודאתו במסגרת ההליך הפלילי הוא היה נתון
 במעצר 11.5 חודשים, ו"עורך הדין שלי אמר לי שאם אני יודה ואעשה עסקה, אני
 אשתחרר, אז הסכמתי" (עמ' 33 לפרוטוקול, שורות 10-11), אולם לא היה בפיו הסבר
 לשאלה, מדוע לא הגיש מעולם בקשה לביטול עסקת הטיעון, ומדוע לא הגיש, למשל, תביעה
 נגד עורך דינו דאז, שיעץ לו להודות, לכאורה, בביצוע מעשים שלא עשה, ונוכח התרשמותי
 הגרועה מהנתבע, הגעתי למסקנה, שהנתבע לא עשה כן, משום שלא הייתה לו סיבה לעשות
 כן, שכן הודאתו בהליך הפלילי הייתה הודאת אמת. ודוק: הנתבע נמנע מהבאת עו"ד
 טישלר לעדות, אשר יכולה הייתה לכאורה לחזק את טענתו העכשווית, בדבר הסיבה
 להודאתו במעשים שהוא לא עשה, לטענתו, ועל כן אין מנוס מהמסקנה, כי אילו הובא עו"ד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 טישלר לעדות, הייתה עדותו פועלת לחובת הנתבע, ויפיים לכאן דברי המחבר י. קדמי בספרו
2 "על הראיות", חלק שלישי, עמ' 1649:

3

4 " יש והדרך שבה מנהל בעל דין את ענינו בבית המשפט הינה
5 בעלת משמעות ראייתית, כאילו הייתה זו ראיה נסיבתית. כך ניתן
6 להעניק משמעות ראייתית" לאי הבאת ראיה, לאי השמעת עד,
7 לאי הצגת שאלות לעד או להימנעות מחקירה נגדית של מי שעדותו
8 הוגשה בתעודה בכתב שהוגשה על ידו. התנהגות כזו, בהיעדר
9 הסבר אמין וסביר, פועלת לחובתו של הנוקט בה; באשר על פניה,
10 מתחייבת ממנה המסקנה שאילו הובאה הראיה או הושמע העד, או
11 הוצגו השאלות או קויימה החקירה הנגדית-היה בכך כדי לתמוך
12 בגירסת היריב.

13 הימנעות מהבאת ראיה – במשמעות הרחבה של המושג כמוסבר
14 לעיל – מקימה למעשה לחובתו של הנמנע חזקה שבעובדה, הנעוצה
15 בהגיון ובנסיון החיים, לפיה: דין ההימנעות כדין הודאה בכך
16 שאילו הובאה אותה ראיה, הייתה פועלת לחובת הנמנע. בדרך זו
17 ניתן למעשה משקל ראייתי לראיה שלא הובאה".

18

19 ולענייננו, הנתבע לא טען כלל, כי פנה, או ניסה לפנות לבא כוחו דאז, על מנת שיאשר את
20 גרסתו העכשווית באשר לסיבת הודאתו, ואין ספק שיש לפרש הימנעות זו לחובת הנתבע,
21 מה עוד שההסבר שניתן היום להודאתו דאז לוקה בחוסר סבירות וחוסר אמינות.

22

23 זאת ועוד. הודאתו של הנתבע במעשים שיוחסו לו במסגרת ההליך הפלילי, מהווה הודאת
24 בעל דין, אשר בית המשפט האזרחי רשאי להסתמך עליה, מה עוד שאין בפי הנתבע נימוק
25 הגיוני, אשר יביא לפסילתה של ההודאה במסגרת ההליך האזרחי.

26

27 ב"כ הנתבע טוען, כי הנימוק שהובא על ידי הנתבע הינו נימוק הגיוני ורציונאלי ויש לקבלו,
28 אלא שאינני רואה את הדברים עין בעין עימו, הן משום קלישותו של ההסבר, אשר אינו
29 אלא תירוץ סתמי שהועלה בנסיון לשכנע את בית המשפט באמיתות הנטען, והן משום
30 שהנתבע לא נקט מעולם במעשה כלשהוא לביטול הודאתו האמורה, והוא עושה כן, רק
31 עתה, כאשר חרב חיובו בפיצוי כספי בגין מעשיו הנפשעים מרחפת מעל ראשו.

32

33 במאמר מוסגר אציין, כי נראה שנוהג פסול זה, שעניינו חזרה מהודאה שניתנה בהליך פלילי,
34 במסגרת הליך אזרחי, הפכה להיות "מקובלת" מאוד במקומותינו, ולצערני, מספר לא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1 מבוטל של נתבעים נוקטים בדרך פסולה זו, בנסיון למלט את עצמם מתשלום פיצוי
2 לקורבנותיהם.
- 3
- 4 עדותו היחידה של התובע – הנתבע חוזר ומדגיש, כי אין לקבל את התובענה, בהיותה .9
5 מבוססת על עדותו היחידה של התובע. דעתי שונה. ראש וראשונה אבהיר, שהודעת בעל דין
6 מהווה ראיה קבילה לאמיתות תוכנה, ובית המשפט רשאי להכריע בתביעה אזרחית על פי
7 הודאת בעל דין כעדות יחידה, זאת בתנאי שהעדות תהיה מהימנה עליו ויינתן לה מלוא
8 המשקל הראייתי. (ראו: י. קדמי "על הראיות" חלק שלישי, עמ' 1003).
- 9
- 10 במקרה אשר בפני, מהווה הודאתו של הנתבע בהליך הפלילי "הודאת בעל דין", ואין כל
11 מניעה להסתמך על הודאה זו, שניתנה בפני המותב שדן בהליך הפלילי, מה עוד שהנמקתו
12 של הנתבע לביטול הודאתו, לאו הנמקה היא, נוכח מספר השנים הרבות שחלפו מאז מתן
13 ההודאה ועד עתה, נוכח שתיקתו של הנתבע במהלך השנים אשר חלפו מאז מתן ההודאה,
14 ונוכח חוסר אמינותו של הנתבע, כפי שבא לידי ביטוי במהלך מתן עדותו.
- 15
- 16 ודוק: גם המדיניות המשפטית הראוייה והרצוייה, מחייבת הפעלת מבחנים מחמירים מאד
17 בעת הדיון במשפט אזרחי, אשר במהלכו מבקש הנתבע לבטל את הודאתו שניתנה במסגרת
18 ההליך הפלילי. הרושם שנוצר הוא, כי הנתבע "משתעשע" בהוראות הדין בהתאם לרצונו
19 ונוחותו. במה דברים אמורים? במסגרת ההליך הפלילי "נוח" לו להודות בעבירות
20 המיוחסות לו, כדי למזער את נזקיו ולזכות בהקלה בעונשו, ובמסגרת ההליך האזרחי "נוח"
21 לו לחזור בו מההודאה, על מנת שלא תשמש כראיה לחובתו.
- 22
- 23 התנהלות זו אינה אלא נסיון לשיבוש הליכים ופגיעה באושיות הצדק, ועל בית המשפט
24 לדחותה ולגנותה בלשון ברורה וחדה.
- 25
- 26 זאת ועוד. הודאתו של הנתבע במסגרת ההליך הפלילי, בהתייחס לתובע, התייחסה למקרה
27 אחד בלבד, בעוד שהתובע פירט בכתב התביעה ובתצהירו מקרים רבים שאירעו במהלך
28 חמש שנים תמימות, מאז היותו בן 7 שנים ועד הגיעו לגיל 12.
- 29
- 30 מטבע הדברים, ונוכח הזמן הרב שחלף לא ידע התובע להתייחס לתאריכים ולפרטי פרטים,
31 עובדה אשר הנתבע מבקש לזקוף לחובתו, אלא, כפי שהבהרתי במהלך שמיעת הראיות, מאז
32 ביצוע המעשים ועד מועד מתן העדות בבית המשפט חלפו שנים רבות. כיום התובע כבן 30
33 שנים, ואך סביר הוא שלא יוכל להתייחס בפרטי פרטים למעשים המיניים שביצע בו הנתבע
34 בהיותו ילד, או למועדים המדוייקים שבהם בוצעו. אלא מאי? בתצהירו ובעדותו של התובע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 ניתן פירוט מספיק של המעשים שביצע בו הנתבע, המאופיינים בביצוע מעשים מגונים
 2 בתובע ועידודו לקיים יחסי מין עם קטינים נוספים על פי הנחיות הנתבע.
 3
 4 כפי שציינתי, התרשמתי מכנותו של התובע, אשר למשמע עדותו היהירה והמזלזלת של
 5 הנתבע בבית המשפט, ישב במקומו ובכה בשקט, תוך נסיון להסתיר את בכיו.
 6
 7 הנתבע כפר מכל וכל בביצוע המעשים המיוחסים לו, לרבות במעשה בו הודה במסגרת
 8 התיק הפלילי, ובתצהירו ציין באופן מפתיע את עובדת נוכחותו במקלחות בזמן שילדי
 9 הפנימייה התקלחו, ולדבריו "היה נכנס מרצונו איתם (למקלחת – ד.ג.) בכל ערב כשהיינו
 10 מקלחים אותם" ודוק: התובע לא פירט בתצהירו מעשים מיניים שבוצעו בו דווקא
 11 במקלחת, ועל כן דברי הנתבע בתצהירו היו מפתיעים ביותר, ולמעשה עצם העלתם,
 12 כשלעצמה, תומכת בגירסת התובע.
 13
 14 כאמור, מתצהיר הנתבע עולה, כי הוא נהג להיכנס עם הילדים למקלחת, ולמעשה היה
 15 מקלח אותם (סעי' 4 לתצהיר הנתבע), אולם בחקירתו בבית המשפט הכחיש הנתבע, כי היה
 16 מתקלח עם הילדים, או מקלח אותם בעצמו, וזאת בניגוד לאמור בתצהירו, אולם הודה, כי
 17 "הייתי נכנס למקלחות כשהילדים היו מתקלחים, אבל לא הייתי נוגע להם בגוף" (נעמ' 33
 18 שורות 19-20), כאשר הוא ושאר המדריכים עשו כן, לדבריו, כדי לוודא שאין על גופם של
 19 הילדים פצעים, או כוויות.
 20
 21 אלא מאי? אין חולק, כי התובע לא היה חניך בפנימייה, וממילא לא נדרש להתקלח
 22 בפנימייה עם שאר חניכי הפנימייה, ואם כך – מדוע ציין הנתבע בתצהירו את עניין המקלחת,
 23 אשר אינו רלבנטי כלל לתובע? לנתבע הפתרוני, ומכל מקום, עניין תמוה זה לא הובהר
 24 במסגרת עדותו של הנתבע, וכפי שציינתי, עצם העלתו בתצהיר הנתבע תומכת בגירסת
 25 התובע.
 26
 27 אציין, כי עניין אזכור המקלחות בתצהיר הנתבע, עניין שאינו רלבנטי כלל לתובע,
 28 וההסברים שניסה הנתבע ליתן לעניין המקלחות, אך מעצים את החשד בדבר ביצוע מעשים
 29 מיניים כלפי חניכי הפנימייה, שאם לא כן, לא היה כל מקום לאזכר את עניין המקלחות,
 30 שהינו בלתי רלבנטי לחלוטין.
 31
 32 הדברים מקבלים משנה תוקף למשמע עדותו של הנתבע בהתייחס לקטינה, שלגביה הוא
 33 הורשע בבעילתה בהסכמתה.
 34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 בתחילת עדותו טוען הנתבע, כי "אני מכחיש גם שהיה אירוע עם הנערה, למרות עסקת
 2 הטיעון" (נעמ' 33 שורה 9-10), אולם בהמשך הסתבך בפליטת פה, באומרו "הפעם הראשונה
 3 ששכנתי עם הקטינה..." ומיד תיקן עצמו "זה היה פעם אחת" (נעמ' 34 שורה 25), וברור
 4 מהמילים "הפעם הראשונה", כי לאחר אותה פעם ראשונה, היו פעמים נוספות בהם קיים
 5 הנתבע עם הקטינה יחסי מין, למרות הכחשתו הסתמית, כפי שאף עולה מהדברים שאמר
 6 בהמשך "אני אף פעם לא הכחשתי שלא קיימתי איתה יחסי מין. אני אמרתי שקיימתי
 7 איתה יחסים. לא הכחשתי אף פעם שלא קיימתי איתה. אמרתי שקיימתי איתה יחסים
 8 ואף פעם לא הכחשתי שלא היה ביני לבינה משהו, שלא שכנתי איתה" (נעמ' 35, שורות 3-
 9 1). אמירות אלו מאשרות ומחזקות את טענות התובע ואת אמיתות גרסתו.
 10
 11 בשלב מסויים הבין הנתבע, כי סיבך עצמו בעדותו הפתלתלה, וניסה לתקן את "הנוק",
 12 באומרו: "פעם אחת שכנתי איתה" (שם), אלא שסתירותיו התכופות פגמו מאד
 13 במהימנותו, ואין לי ספק, שהנתבע לא העיד אמת, הן ביחס להתנהלותו המינית עם
 14 הקטינה, והן ביחס להתנהלותו המינית עם התובע, ולמעשה, התנערותו הטוטאלית מכל
 15 הטענות שהועלו כנגדו, והכחשתו הפתאומית אף את המקרה היחיד בו הודה במסגרת
 16 עסקת הטיעון, בהתייחס לתובע דנן, מעידים על חוסר כנותו המשווע של הנתבע, ותומכים
 17 בגרסת התובע.
 18
 19 זאת ועוד. במהלך ניהול המשפט הוגש מסמך חתום על ידי הפסיכיאטרי, דר' בסון
 20 אילנה, מתאריך 15.10.01, שעבדה ביחידה הפסיכיאטרית לילדים ונוער בבית החולים
 21 "ברזיליי" (במ/1) ובו היא מאזכרת את התנהגותו העבריינית של התובע ובעיותיו "שהחלו
 22 במקביל להתעלות מינית שעבר על ידי מדריך בפנימייה". ויובהר: התובענה נשוא פסק
 23 הדין הוגשה בתאריך 25.9.07, ואילו סיפור ההתעללות המינית שעבר התובע על ידי הנתבע,
 24 אוזכר כשש שנים לפני כן, באותו מסמך רפואי, עובדה התומכת בגירסתו של התובע,
 25 מחזקת אותה ומעידה על אמיתות גרסתו.
 26
 27 מכל האמור עולה, כי גרסתו של התובע – גירסת אמת היא, וכי המעשים המתוארים, אכן
 28 בוצעו בו על ידי הנתבע, אשר מצא בילד הרך – בן שבע שנים בלבד – ובחניכי הפנימייה, כר
 29 נרחב ופורה לסיפוק יצריו החולניים.
 30
 31 מתצהיר ועדות התובע עולה, כי יחסיו עם הוריו ידעו עליות ומורדות, ונראה כי הנתבע
 32 היטיב לנצל עובדה זו, בהופכו לדמות בוגרת, כמעט דמות אב לילדים, ממש כפי שהודה
 33 בתצהירו (סעי' 39 ובעדותו (נעמ' 36), כאשר הודה, כי מדובר "בילדים עם בעיות", אשר
 34 מצבם נוצל היטב על ידי הנתבע.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1
- 2 10. בסיכומיו, ניסה ב"כ הנתבע להצביע על סתירות בין האמור בתצהיר התובע לבין עדותו,
- 3 אלא שמדובר בסתירות זניחות לחלוטין, אשר חלוף הזמן מסבירן, ומכל מקום, אין בהן כדי
- 4 לפגום בעדותו האמינה והמהימנה של התובע.
- 5
- 6 זאת ועוד. היחסים המיוחדים בין התובע החלו כאשר התובע היה בן 7 שנים ואילו הנתבע
- 7 היה בן 20, ולמותר לציין, כי הפרש הגילאים העצום, מעורר מיד סימן שאלה באשר לטיב
- 8 היחסים ביניהם.
- 9
- 10 הנתבע טוען בתצהירו, כי היכרותו עם התובע החלה בקייטנה אליה נשלח התובע בגיל 7,
- 11 בעוד הוא שימש בה כמדריך. הנתבע הקפיד שלא לפרט בתצהירו את טיב הקשר שנקם
- 12 בינו לבין התובע, והסתפק באמירה, על פיה "הקשר שלי עם התובע היה כאח בוגר" (סעי' 1
- 13 לתצהירו).
- 14
- 15 הנתבע לא מסר כל פרטים לגבי משפחתו הוא, ומדוע "כשהייתי יוצא לחופשות (מהצבא –
- 16 ד.ג.) הייתי מגיע לביתו בשעות אחר הצהריים ובאישור הוריו הייתי לוקח אותו לקניון,
- 17 מטייל איתו ומשוחח איתו" (שם).
- 18
- 19 התנהגות זו, הינה, ללא ספק חריגה ביותר. הדעת נותנת, שכאשר חייל יוצא לחופשה, הוא
- 20 מעדיף לשהות ולבלות בחברות בני משפחתו וחבריו, ועל כן העדפתו של הנתבע לבלות עם
- 21 התובע הקטין והצעיר, הינה העדפה מעוררת שאלות, התומכת בגירסת התובע באשר לסיבת
- 22 ביקוריו של הנתבע אצל התובע בעת חופשותיו מהצבא. ודוק: אין לשכוח, כי המעשים
- 23 הנטענים בוצעו בתובע בין הגילאים 7-12, גיל, אשר ללא ספק אינו יכול לשמש לנתבע
- 24 תחליף לחברים בגילו, מה עוד שבאותם שנים היה הנתבע בין הגילאים 20-25.
- 25
- 26 מהאמור עולה, כי גירסתו ועדותו של הנתבע אמת הן, והנני קובעת, כי הנתבע ביצע בתובע
- 27 את המעשים המתוארים בכתב התביעה, תוך ניצול גילו הצעיר ובעיותיו המשפחתיות
- 28 והאחרות, ותוך התעלמות מוחלטת מהשפעת מעשיו על בריאותו הנפשית והמשך חייו של
- 29 התובע.
- 30
- 31 11. סעיף 54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א – 1971 מאפשר לבית המשפט האזרחי
- 32 להכריע בתובענה על פי עדות יחידה, ועל פי הנחיות הסעיף, חובה על בית המשפט לפרט
- 33 בהחלטתו מה הניע אותו להסתפק באותה עדות יחידה, מה עוד שמדובר בעדותו של בעל
- 34 דין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1
2 בעניין אשר בפני, הסברתי, כי הנני מעדיפה את עדות האמת הקוהרנטית של התובע, אשר
3 נתמכת המסמכים רפואיים (במ/1), ואף בעדותו הפתלתלה והשקרית של הנתבע, וללא
4 ספק הינה מסתברת יותר מעדותו של הנתבע, ויפיים לכאן דברי המחבר א. הרנון בספרו
5 "דיני ראיות", ירושלים, דפוס אקדמי 1970, שער שני, עמ' 5-7, בהבחירו:

6
7 **"על בית המשפט רק ליתן דעתו גם ליחידותה של עדות זו וגם**
8 **לחוסר הסיוע, ונתינת דעת זו צריכה להשתקף מפורשות בהחלטתו..."**

9
10 ודוק: בעניין אשר בפני מדובר בעדות יחידה של בעל דין "הזוכה" לסיוע רב, לרבות מעדותו
11 והתנהלותו של הנתבע.

12
13 גם המחבר י. קדמי התייחס לעניין השתתת פסק דין אזרחי על עדות יחידה, בציינו:

14
15 **"לשם 'העדפת' העדות היחידה על פני העדות הסותרת – די**
16 **בכך שהראשונה 'מסתברת יותר' מרעותה; ואילו מקום שנדרשת**
17 **'הנמקה' – צריך שהעדות היחידה תימצא 'מהימנה' על בית**
18 **המשפט, ואין די בכך שהיא 'מסתברת יותר' בלבד..."** (י. קדמי
19 **על הראיות, הוצאת דיונון, תשס"ד – 2003, שער שלישי, 1242).**

20
21 כפי שציינתי, עדותו של התובע הינה מסתברת הרבה יותר מעדותו של הנתבע, ואף מהימנה
22 מאד, ונתמכת בראיות חיצוניות, ואין כל ספק בדבר העדפתה על עדותו של הנתבע. (כמו כן
23 ראו: ע"א 231/72 עזבון המנוח שמעון אלמליח נ' ישראל זוטא, פ"ד כז (1) 679; ע"א 224/78
24 חמישה יוד תכשיטנים בע"מ נ' פיירמנס פאנס אינשורנס קומפני, פ"ד לג (2) 90; ע"א
25 78/04 המגן חברה לביטוח בע"מ נ' שלום גרשון הובלות בע"מ [פורסם בנבו, 5/10/06]; ע"א
26 7298/10 הדר חברה לביטוח בע"מ נ' אחד העם מזון ומשקאות בע"מ [פורסם בנבו,
27 9/7/12]; רע"א 3567/13 ע.מ.ס.ת. ניהול והשקעות בע"מ נ' עטרה סחר רכב בע"מ [פורסם
28 בנבו, 11/7/13].

29
30 כפי שציינתי, התרשמתי מכנות עדותו של התובע, אשר נתמכת הן בראיות חיצוניות, הן
31 בהודאתו של הנתבע במסגרת החליך הפלילי, והן בתצהירו ועדותו השקרית של הנתבע, ועל
32 כן הנני קובעת, כי גרסתו של התובע – גירסת אמת היא, והנני מקבלת אותה.

33
34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1

2

הנכות הרפואית

3

4

12. כפי שצינתי, התובע צירף את חוות דעתו של דר' יהודה ברוך, אשר העריך כי נכותו הנפשית של התובע הינה בשיעור של 30%, אולם נוכח צירוף חוות דעתו של פרופ' אבנר אליצור, מטעם המדינה, אשר העריך את נכותו הנפשית של התובע בשיעור של 20%, הוסכם, כי הנכות הנפשית הרפואית של התובע הינה בשיעור של 22%, ונשאלת השאלה, האם כולה נובעת מההתעללות המיניית המתוארת בכתב התביעה, אם לאו.

8

9

10 מחוות דעתו של דר' ברוך יהודה עולה, כי הוא בדק את התובע בשנת 2006, בהיותו כבן 14

11 שנים, ומאז לא בדק אותו.

12

13 הנני סבורה, כי עובר לקביעת התיק לשמיעת ראיות, מן הראוי היה לבדוק את התובע שנית, אולם עקב הימנעותו של התובע מהמצאת חוות דעת נגדית, ונוכח הסכמתם של הצדדים באשר לשיעור נכותו של התובע בתחום הנפשי, אינני רואה פסול באי עדכונה של חוות הדעת, מה עוד שפרופ' אבנר אליצור (שבדק את התובע לצורך מתן חוות דעת למדינה) בדק את התובע בתאריך 24.2.11, כלומר, תמונת מצבו הנפשי העכשווי של התובע אכן מתאימה לנכות המוסכמת בשיעור של 22%.

18

19

20 מעדותו של דר' יהודה ברוך עלה, שהתובע סובל מהפרעת אישיות אנטיסוציאלית, ללא קשר לאירועים נשוא כתב התביעה, ובהגינותו הרבה הודה, כי "אני סבור שבין 75% לבין 90% מתוך 22% נכות, ניתן לייחס למקרה נשוא כתב התביעה" (עמ' 22 שורה 29) ואם אקח את המיצוע שבין 75% לבין 90% מתוך הנכות המוסכמת בשיעור של 22% אגיע למסקנה, כי נכותו הנפשית של התובע כתוצאה מהאירועים נשוא כתב התביעה הינה בשיעור של 18.15%.

25

26

27 דר' ברוך יהודה הדגיש בעדותו, כי ההפחתה האמורה כוללת את הפרעתו הבסיסית של התובע, ללא קשר לאירועים נשוא כתב התביעה, וכן את הימנעותו מקבלת טיפול. לדבריו "ההפחתה שצינתי קודם כוללת בתוכה את כל המרכיבים הנוספים" (עמ' 23 שורות 1-2), לרבות ההימנעות מקבלת טיפול, אם כי הוא ציין, כי "הפרעת אישיות אנטיסוציאלית, בחלק מהפרעת האישיות, לא נוטה לפנות לטיפול, או להחזיק מעמד בטיפול" (עמ' 22 שורות 31-32).

32

33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 בסיכומיו, רומז ב"כ הנתבע, כי לדרי יהודה ברוך יש עניין בתוצאות המשפט (סעי' 10
2 לסיכומים). הנני מודה, כי לא ירדתי לסוף דעתו בעניין זה, ומכל מקום, מוטב היה שלא
3 להטיל בדרי יהודה ברוך רפש, ולא לייחס לו כוונות נסתרות, שלא נטענו וממילא לא הוכחו.
4 התנהלות זו אינה ראויה, מה עוד שהנתבע לא טרח להמציא חוות דעת נגדית, ונכותו של
5 התובע נסמכת על שתי חוות דעת בתחום הנפשי.

6

7 **נוכח האמור הנני קובעת, כי נכותו הנפשית שלה תובע כתוצאה ממעשי הנתבע הינה**
8 **בשיעור של 18.15%.**

9

10

עולת התקיפה

11

12 13. התובע טוען, כי בהתנהלותו כלפיו ביצע הנתבע עוולה של תקיפה, אולם אינני יכולה לקבל
13 טענה זו.

14

15 עולת התקיפה מוגדרת בסעי' 23 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש] והיא כוללת בחובה שלושה
16 יסודות, אשר יש להוכיחם במצטבר:

17

18 א. שימוש בכח נגד גופו של אדם.

19

ב. במתכוון.

20

ג. ללא הסמכתו.

21

22 מהאמור בתצהירו ובעדותו של התובע עולה, ללא כל ספק, כי המעשים שביצע בו הנתבע לא
23 לוו בכח פיסי, והיות ונדרשת הוכחת כל היסודות במצטבר, די בכך כדי לקבוע שהמעשים
24 שביצע הנתבע בתובע אינם עולים לכדי הגדרת "תקיפה" במובנה המשפטי.

25

26 מעבר לצורך אציין, כי ספק בעיני האם יסוד הכוונה – במשמעותו המשפטית - מתקיים
27 במקרה זה, ודוק: "כוונה" להבדיל מ"זדון" (ראו: ד. קרצ'מר **דיני הנוזיקין – העולות**
28 **השונות – תקיפה וכליאת שווא**), המכוון למתקני חקיקה ולמשפט השוואתי ע"ש הארי
29 סאקר, דג. טדסקי, עורך, 1981, עמ' 8; ע"א 243/83 **עירית ירושלים נ' יולי גורדון**, פ"ד
30 לט(1) 123, 125).

31

32 באשר ליסוד ההסכמה – ברור כי יסוד זה אינו מתקיים, שכן, אינני יכולה לייחס הסכמה
33 לילד בן 7 – או בן 12- לביצוע המעשים המתוארים, שכן על מנת שפלוני "יסכים" יש לוודא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 את "הבנתו" למוסכם, עובדה שאיננה מתקיימת, ואיננה יכולה להתקיים בהתחשב בגיל
2 התובע בעת ביצוע המעשים נשוא כתב התביעה.
3
4 עוד אציין, כי אינני סבורה, שהמחוקק התכוון במונח "תקיפה" לביצוע מעשים מסוג
5 המעשים נשוא כתב התביעה. הסכמה - כשמה כן היא, ביצוע מעשה כוחני בגופו של אדם,
6 במתכוון וללא הסכמתו, והנסיון לפרוש את גבולות "התקיפה" למעשים אחרים, שאינם
7 עונים להגדרה זו, הינו נסיון כושל, שבתי המשפט לא יתנו לו יד.
8

עולת הרשלנות

9
10
11 14. לצורך הוכחת חבות ברשלנות יש להוכיח קיומם של שלושה יסודות:
12
13 א. קיומה של חובת זהירות בן במישור המושגי והן במישור הקורקטי.
14 ב. הפרת החובה.
15 ג. קשר סיבתי בין הפרת החובה לבין הנזק המוכח.
16
17 בעניין אשר בפני אין, ולא יכול להיות ספק בדבר קיומה של חובת זהירות הן במישור
18 המושגי (יחסים שהחלו במישור של חניך בקיטנה ומדריך בקיטנה, אף אם אין מדובר
19 במדריכו האישי של התובע), והן במישור הקונקרטי, מקום שהנתבע עצמו טוען, כי ראה
20 עצמו כאח בוגר של התובע והעיד על התלות שפיתח בו התובע.
21
22 אין גם כל ספק בשאלת הפרת החבות. הנתבע הפר את חבותו כלפי התובע ברגל גסה ובוטה,
23 עת ניצל את מצוקותיו וגילו הצעיר לצורך מימוש הזיותיו המיניות והחולניות.
24
25 באשר לקשר הסיבתי בין הפרת החובה לקיומה של הנזק – קשר זה הוכח באמצעות חוות
26 דעתו של דר' יהודה ברוך, שלא נסתרה במהלך חקירתו.
27

נזקי התובע

28
29
30 15. התובע תובע פיצוי בגין כאב וסבל; הפסדי השתכרות והפסדי פנסיה לעבר ולעתיד; הוצאות
31 רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד; עזרת הזולת לעבר ולעתיד; פיצוי עונשי.
32
33 זה המקום לציין, כי הנתבע נמנע בסיכומיו מהתייחסות ספציפית לראשי הנזק הנטענים,
34 והסתפק בטענה, כי הסכומים הנתבעים הינם מופרכים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1
- 2 **כאב וסבל** – מתצהירו ועדותו של התובע עולה, כי החל מגיל 12 החל להידרדר לעולם
- 3 הפשע, ומאז הורשע בכ- 20 כתבי אישום שהוגשו כנגדו בגין גניבה, פריצה לרכב, איומים,
- 4 סמים וכו' ואף ריצה תקופות מאסר בכלא.
- 5
- 6 התובע מוסיף ומתאר, כי התנהגותו העבריינית החלה כבר בגיל 10, וכי נשר מבית הספר
- 7 בכיתה ט'. עוד טוען התובע, כי נוכח תלותו בנתבע "שהצטייר בעיני כדמות אב סמכותית"
- 8 (סעי' 77 לתצהיר), עובדה שאושרה על ידי הנתבע בתצהירו ובעדותו, הורעו יחסיו עם הוריו,
- 9 אם כי יחסים אלו ידעו עליות ומורדות בתקופות השונות (עמ' 30-31 לפרוטוקול), וכיום
- 10 היחסים בין התובע להוריו טובים.
- 11
- 12 ב"כ הנתבע טוען בסיכומיו, כי נוכח דברי התובע, על פיהם בזמנו – בעת התרחשות המעשים
- 13 – "לא ראיתי בזה בתור פגיעה" (עמ' 26 שורות 22-23), הרי שלא ניתן לייחס את בעיותיו,
- 14 או את היפלטותו ממעגל הלימודים כמו גם את אורח חייו העברייני שסיגל לעצמו, כנובע
- 15 מהמעשים המתוארים, ולא נותר לי, אלא לתהות: האם באמת ובתמים סבור הנתבע, שילד
- 16 בין הגילאים 7-12, שאינו מבין את חומרת המעשים המיניים הקשים המבוצעים בו, אינו
- 17 סובל מנוק נפשי בהתבגרו ובהבינו את תוצאות אותם מעשים? כפי שציינתי, קיים קשר
- 18 סיבתי ישיר, ברור והדוק בין המעשים המיניים שביצע הנתבע בתובע לבין נכותו הנפשית
- 19 בשיעור של 18.15%.
- 20
- 21 ודוק: אין ספק, כי התובע סובל מנכות נפשית נוספת, ללא קשר לאירועים נשוא כתב
- 22 התביעה. אלא מאי? מעשיו האיומים של הנתבע "התלבשו" על אישיותו השברירית
- 23 והחולנית של התובע, וגרמו להחמרה משמעותית במצבו הנפשי (עקרון הגולגולת הדקה),
- 24 ועל כן אין כל ספק, כי נגרמו לו נזק ועוגמת נפש, שהנני מעריכה את שיעורם לתאריך היום
- 25 בסך של 300,000 ₪.
- 26
- 27 **הפסדי השתכרות והפסדי פנסיה לעבר ולעתיד** – התובע טוען, כי נוכח נכותו בתחום הנפשי,
- 28 אין הוא מסוגל להתמיד בעבודתו כצבע ואינו מסוגל להשתכר למחייתו, חרף תיאורו על ידי
- 29 דר' בסון כבעל אינטליגנציה מעל הממוצע (במ/1).
- 30
- 31 מתצהירו ומעדותו של התובע עולה, כי החל את אורח חייו העברייני כבר בגיל 10, דבר
- 32 שגרם להגשת כתבי אישום רבים כנגדו, ואף כליאתו, ועל כן אין כל ספק, כי אורח חייו של
- 33 התובע אינו יכול להיות מוגדר כנורמטיבי.
- 34

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 ב"כ הנתבע טוען בסיכומיו, כי אין כל קשר בין אורח חייו העברייני של התובע לבין המעשים
 2 שביצע בו הנתבע, אלא שאינני יכולה לקבל זאת.
 3
 4 מעותק המרשם הפלילי של התובע, שצורף כראיה, עולה, כי נתפס בעבירה ראשונה בינואר
 5 1995, בהיותו כבן 14 שנים.
 6 עובדה זו אינה מעמידה בספק את טענתו של התובע, על פיה החל בביצוע מעשים עברייניים
 7 כבר בהיותו בן 10, או בן 12, אלא, היא מעידה רק על כך שנתפס לראשונה בביצוע מעשים
 8 עברייניים בהיותו כבן 14.
 9
 10 עוד עולה מהמרשם, כי התובע הורשע מספר רב של פעמים, כאשר גזר הדין האחרון כנגדו
 11 ניתן בפברואר 2006.
 12
 13 נשאלת השאלה, האם הסתבכויותיו הפליליות של התובע נובעות מהמעשים שביצע בו
 14 הנתבע.
 15
 16 הן דר' יהודה ברוך, והן פרופ' אליצור אבנר (שהגיש חוות דעת מטעם המדינה) סבורים
 17 שמרבית נכותו הנפשית של התובע נובעת כתוצאה מהמעשים המיניים שביצע בו הנתבע,
 18 ועל כן יש לקבוע, כי למעשים אלו הייתה השפעה בלתי מבוטלת ואף מכרעת על היפלטותו
 19 של התובע ממערכות החינוך, ועל אורח החיים העברייני שסיגל לעצמו.
 20
 21 במהלך ניהול התובענה הוברר, כי כיום נטש התובע את אורח חייו העברייני ואינו צורך עוד
 22 סמים, אולם הוא מתקשה בניהול אורח חיים נורמטיבי. הוא מתקשה להתמיד בעבודה,
 23 הוא מקבל קיצבה מהמוסד לביטול לאומי לסירוגין, הוא מתקשה לעבוד באופן רצוף
 24 בעבודתו כצבע והוא נוטל כדורי שינה. עם זאת הוברר, שהתובע לא ניסה ללמוד מקצוע
 25 אחר (עמ' 32 לפרוטוקול), אולם הוא "יודע להשתמש במחשב" (שם) ובעבר אף עסק
 26 במכירת שטחי פרסום באינטרנט.
 27
 28 התובע טוען, כי כאשר הוא עובד כצבע, הוא משתכר כ- 2,000 ₪ לחודש, אולם הוא לא צירף
 29 תלושי משכורת לצורך הוכחת הכנסתו.
 30
 31 שקלתי ביני לביני את אופן חישוב הפסדי השתכרותו של התובע לעבר ולעתיד, שכן אין
 32 מדובר במקרה רגיל של נפגע.
 33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

1 הלכה היא, כי תובע שנפגע בהיותו קטין, יש לחשב הפסדי השתכרותו על פי השכר הממוצע
2 במשק. במקרה אשר בפני, מדובר בתובע שניהל במשך שנים רבות אורח חיים עברייני,
3 ונוכח פגיעתו הקשה של הנתבע בו ונוכח נכותו הנפשית כתוצאה מאותה פגיעה, ובהתחשב
4 בעובדה שהתובע משתייך למשפחה נורמטיבית, ומכל מקום, לא הוכח אחרת, והקביעה, כי
5 האינטליגנציה שלו הייתה גבוהה מהממוצע, יש רגליים לסברה, כי פנייתו של התובע לאורח
6 חיים עברייני, ולו בחלקה, נובעת מהפגיעה שפגע בו הנתבע.

7
8 עם זאת, התובע לא המציא מסמכים כלשהם אשר יצביעו על רמת הכנסתו בעבר, למרות
9 שהודה שעבד לעיתים, ולדבריו השתכר סך של 2,000 ₪ בחודש, ועל כן הנני בדיעה, כי יש
10 לחשב את הפסדי העבר על דרך האומדנה, ואילו את הפסדי העתיד יש לחשב על בסיס
11 השכר הממוצע במשק.

12
13 נוכח האמור הנני קובעת כדלקמן:

14
15 בהתייחס להפסדי העבר – (מגיל 18 ועד תאריך מתן פסק הדין) זכאי התובע לפיצוי בסך של
16 **250,000 ₪** לתאריך היום, וזאת על דרך האומדנה. סכום זה כולל הפסדי פנסיה.

17
18 בהתייחס להפסד כושר השתכרותו בעתיד, זכאי התובע לפיצוי כדלקמן:

19
20 1,671 ₪ (18.15% מהשכר הממוצע ברוטו במשק בסך של 9,206 ₪) X 263.9786 (מקדם
21 היוון עד גיל 67) = **441,108 ₪**.

22
23 בהתייחס להפסד פנסיה בעתיד – הנני סבורה, כי יש לחשב סכום זה על דרך האומדנה,
24 ולהעמידו על 10% מהפסד כושר השתכרותו, בסך של **44,111 ₪** לתאריך היום.

25
26 הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה – התובע לא המציא אסמכתא לצורך הוכחת הוצאות אלו
27 בעבר, ולגבי העתיד הובהר, כי התובע לא יקבל טיפולים, או לא יתמיד בקבלתם (ראו דברי
28 דר' יהודה ברוך בעדותו).

29
30 עם זאת, ועל דרך האומדנה, הנני מעריכה את נזקו בראש נזק זה לעבר ולעתיד בסך של
31 **8,000 ₪** לתאריך היום.

32
33 עזרת זולת – התובע לא המציא ראיה כל שהיא המעידה על קבלת עזרה חריגה ממי מבני
34 משפחתו, או מכל מקור אחר, עקב נכותו הנפשית, ועל כן הנני דוחה עתירה זו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 2456-07 פלוני נ' אברהם אריה ואח'

- 1
- 2 פיצוי עונשי – נקבע, כי פיצוי עונשי אינו נחשב לפיצוי נזיקי, ועל כן, על התובע פיצוי עונשי
- 3 לפרט את סכומו ולשלם בגינו אגרה.
- 4 התובע לא עשה כן, ועל כן הנני דוחה עתירה זו.
- 5
- 6 21. סוף דבר, ניתן בזאת פסק דין בסך של **1,043,219** ₪, בצירוף הוצאות אגרה, בצירוף הוצאות
- 7 המומחה – דרך יהודה ברוך (על פי קבלה) ובצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור של 20% בתוספת
- 8 מע"מ כחוק.
- 9
- 10
- 11 ניתן היום, י"ב שבט תשע"ד, 13 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.
- 12

דליה גנות, שופטת

- 13
- 14
- 15
- 16